

6 A DEMOKRÁCIA MINŐSÉGE

14 EGY MÁSIK ÉN

24 KIÁRADÁSOK

új város

XXV. évfolyam

1. szám

2013. január

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

A young child with light brown hair is blowing bubbles. They are holding an orange heart-shaped bubble wand in their mouth and a green bottle of bubble solution in their other hand. The child is wearing a blue t-shirt with a red and white graphic. The background is a soft-focus green, suggesting an outdoor setting with trees.

CSALÁD ÉS MUNKAHELY

Létezik egyensúly?

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City . www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva . www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad . nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova . www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjet . fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto . novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad . www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité . www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City . ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad . www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet . I novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city . indiacz@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno . focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité . nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova . www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité . newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing .
	Kolumbia: Ciudad Nueva . www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul . kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto . focfermwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida . Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas . info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva . ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City . www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt . www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat . rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova . www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou . edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva . www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld .
	Szerbia: Novi Svet . n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto . novemesto@nextra.sk
	Szlovénia: Novi svet . www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva . www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva . ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 **Rio 2013**
Kongói vészhelyzet
- 5 **Mit kíván tőlünk az Úr?**

Interjú

- 6 **A demokrácia minősége**
Fábián Krisztina

Nézőpont

- 8 **Ha hálapénzt ad a beteg**
Dr. Offenbacher Éva
- Individualista magyarok?**
Körmendy Imre
- 9 **Gyermeki kreativitás**
Ditzendyné Frank Mariann

Fókuszban

- 10 **A citrom és a tutaj**
Erhardt Krisztina

Az egység lelkesége

- 13 **Hittünk a szeretetben**
Chiara Lubich
- 14 **Más mint én:**
egy másik én
Maria Voce
- 16 **Az élet ígéje - december**
A keresztény életprogram
Chiara Lubich

Életmód

- 18 **Terméketlenség?**
Daniele Notarfonso
- 18 **Megszokások**
Ezio Aceti

Tapasztalat

- 20 **Csillagképek**
Tóth Judit

Aktuális

- 23 **Üzenet a béke**
világnapjára

Társadalom

- 24 **Élő víz a kultúrának**
Tóth Pál

Médiavilág

- 26 **Könyv, mozi, kiállítás**
Göbel Ágoston

Alkotó

- 29 **Kövecskék**
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 **Olvasóink tollából**
Tóth Judit
- 31 **Okos kavics**
Vittorio Sadini

IDENTITÁS ÉS PÁRBESZÉD

Az a személyes benyomásom, hogy hazánk ma nem a párbeszéd, hanem a különféle önazonosságok keresésének és megerősítésének időszakát éli. A közelmúlt történelmét ismerve mi sem természetesebb ennél. Szorongattatásaink közepette elfogyott a bizalom minden iránt, ami más, mint mi vagyunk. Erős a gyanú, hogy a másik ki akar használni bennünket és saját céljainak elérésére manipulál. Nem mondhatjuk azt sem, hogy a miénknél fejlettebb demokráciákban sok pozitív példát találunk a politikai, társadalmi és kulturális együttműködésre.

A párbeszéd nehéz, legyen szó vallási, politikai vagy etnikai párbeszédéről. Sőt, rendkívül nehéz. Ez a tapasztalata azoknak, akik komolyan megpróbálkoztak vele, hogy szót értsenek olyanokkal, akiknek különféle kérdésekben eltérő a véleménye. Szívesebben húzódunk vissza azok körébe, akikkel fél szavakkal is megértjük egymást, mert ott biztonságban érezzük magunkat. Ebben a szellemi fészkekben alakítjuk ki álláspontunkat politikai kérdésekben is, és nem szívesen mozdulunk ki szellemi otthonunkból, de mindenkor készek vagyunk védelmére kelni.

Vannak olyanok is, akiknek sikerült elindulniuk a Másik felfedezésére. Arról számolnak be, hogy a kezdeti nehézségek után a párbeszéd termékennyé, a felfedezés, az együttműködés, lehetőségeink és korlátaink jobb megismerésének forrásává, sikeres munkamódszerré válhat. Nem saját identitásunk elvesztése, hanem éppen annak ellenkezője történik: jobban megértjük önmagunkat, tisztázódnak saját elképzeléseink és megerősödik azonosságunk. Nem énünk feladása, hanem egyéni és közösségi személyiségünk kiteljesedése a végeredmény.

Legalábbis ez a tapasztalata azoknak, akik a Fokoláre Mozgalomban a párbeszédrel próbálkoztak a különböző egyházi mozgalmak, a keresztény közösségek, a vallások, a különféle világnézeti és kulturális áramlatok között. Való igaz, hogy az ilyenfajta párbeszédhez szükség van arra, amit Chiara Lubich karizmája újdonságként nyújt számunkra. Az egységnek egy olyan modellje bontakozik ki előttünk, ahol a változás,

Joseph Ratzinger bíboros párbeszéde korunk egyik legjelentősebb, nem hívó társadalomfilozófusával, Jürgen Habermas-szal

a fejlődés nem a másokhoz való idomulás, nem legbensőbb értékeink feladása mentén történik, hanem a mélyebbre hatolás, a felfedezés logikáját követi.

A párbeszédben nem szükséges azonnal és minden kérdésben egyetérténünk, sőt lényeges kérdésekben is lehet eltérő a véleményünk. Egymás álláspontjának a meghallgatása és mély megértése így is nagy eredmény: tiszteletet ébreszt, eloszlatja az előítéleteket és elhárítja az ellenségeskedés rákfenéjét. Közös útra hív, ahol nem sejlik fel azonnal az együttesen felismert igazság, de teret nyit mindenfajta együttműködésnek minden kérdésben, ahol már megvan az egyetértés. XVI. Benedek „Pogányok udvara” címmel programot indított hívók és nem hívók párbeszédének előmozdítására, utalva a jeruzsálemi templomnak arra a helyére, ahol a hívó zsidók és a pogányok találkozhattak egymással. II. János Pál egész pápaságának egyik alapvető súlypontja a párbeszéd volt. Folyamatosan arra figyelmeztetett bennünket, hogy ne féljünk a Másiktól, hogy szükségünk van a másikra. Maria Voce is arra a felfedezésre hív bennünket, hogy találjunk magunkra a másik emberben: a Másik egy másik én. Az újévi jókívánságom magam és mindannyiunk számára, hogy legyen bátorságunk a Másik társaságát keresni! ■

Rio 2013

Menjetek...

Néhány hónap múlva kezdetét veszi az Ifjúsági Világtalálkozó Rio de Janeiróban! A nemzetközi találkozó mottója: „Menjetek, tegyétek tanítvá-

nyommá mind a népeket!” (Mt 28,19), mely mint alapgondolat a magyarországi rendezvényt is meghatározza. A Magyar Katolikus Püspöki

Konferencia anyagilag nem tudja támogatni a magyar fiatalok brazíliai kiutazását, helyette a Pécssett, 2013. július 24. és 29. között tartandó HungaRio rendezvényt támogatja és ide hívja a fiatalokat. Az ifjúsági világtalálkozó 26 év után tér vissza Dél-Amerikába. Célja, hogy növelje a fiatalok hitét a misszió végzésére. Stanisław Ryłko bíboros hangsúlyozta: „A rendezvény nemcsak azt az öt napot jelenti Rio de Janeiróban, hanem az előkészületet is. Egy valóságos zarándoklat egyik találkozó-tól a másikig, amely új keresztény nemzedékeket képez, akik képesek

teljességében megélni az evangéliumot és örömmel átadni azt. Ez a zarándoklat csodás eredményeket hoz. Leánygöző, hogy egy egyszerű keresztyén milyen hatalmas vonzerőt képvisel a fiatalok körében. (...) Amit most élünk az ifjúságpasztorációs felelősökkel Rióban, az a világtalálkozó kicsiben. A többszáz résztvevő minden kontinensről érkezett, összesen 75 ország püspöki konferenciáját, 40 egyesületet és nemzetközi lelkiismereti mozgalmat képviselnek. Ez azt jelzi, hogy az esemény világszerte behatolt az Egyház életének minden szintjére.” ■

Kongói vészhelyzet

Aggasztó hírek Közép-Afrikából

Kongói lázadók csoportja kilenc hónapja indított offenzívát, melynek eredményeként nemrég elfoglalták a stratégiai fontosságú Gomát. A harcok közben több mint ezer elítélt szökött meg egy városi börtönből, többségük még mindig szabadlábban van, a kongói hatóságok pedig tehetetlenek. A lázadók végül beleegyeztek, hogy a kongói elnökkel folytatandó tárgyalások fejében decemberben kivonulnak a városból. Közben a Dél-Afrikai Fejlesztési

Közösség országai fel szólították az ENSZ-t, módosítsa a kongói stabilizációs erők mandátumát, hogy azok adott esetben fegyveresen is harcoljanak a felkelőkkel. A tárgyalások folynak, de egyelőre nem mutatkozik remény a megegyezésre, ami újabb összecsapásokhoz vezethet. Benedek pápa így reagált az eseményekre: „Továbbra is szörnyű hírek érkeznek a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén kialakult humanitárius helyzetről, ahol hónapok

óta az erőszak uralkodik és fegyveres összecsapások történnek. A lakosság nagy része hiányt szenved az elsődleges

szükségletekben és ezrek kényszerültek otthonaik elhagyására menedéket keresve. Ismét felhívást intézek a párbeszédre és a kiengesztelődésre és arra kérem a nemzetközi közösséget, hogy támogassa a lakosságot szükségleteinek előteremtésében.” ■

Foto: Renzo Mazzola/CN

„Mit kíván tőlünk az Úr?”

A 2013. január 20. és 27. között a Krisztus-hívők egységéért végzett ökumenikus imahét időszerűbb mottóval bír, mint valaha.

Otven felekezetből 921 résztvevő gyűlt össze Londonban és elhatározták, hogy minden év elején imahetet rendeznek a Krisztusban hívők egységéért. Mindennek már 167 éve, de az igény az egységre élő maradt. A II. Vatikáni Zsinat lezárását követő hónapokban az Egyházak Világtanácsa Hit és Egyházszervezet Bizottsága a vatikáni Keresztény Egység Előmozdításának Pápai Tanácsával karöltve megkezdte az ökumenikus imahét pontos szövegének létrehozását. Az utóbbi

szervezet jelenlegi elnöke Kurt Koch bíboros, aki nemrég egyik nyilatkozatában kitért arra, miszerint többen azt tartják, hogy az egység keresésére gyanakvással kell tekinteni. Az egység eszerint nem lenne más, mint a sokszínűség és a különbségek toleráns elfogadása, amelyben már kienkesztelődtek egymással a különbözőségek. A fő probléma abban áll, hogy az utóbbi évtizedekben az ökumenikus mozgalom célja, mely a párbeszéd, lassanként elhalványodott – hangsúlyozta Koch bíboros.

Mintha erre rímelné a mostani imahét mottója, mely így hangzik: „Mit kíván tőlünk az Úr? (Mik 6,6-8) A párbeszéd csak a felebarát útján valósulhat meg. Ennek fontosságát igyekszik hangsúlyozni Erdő Péter bíboros és Steinbach József református püspök, akik közös levélben szólítják meg a hívőket az ökumenikus imahét alkalmából: „...Krisztus feltárta előttünk, hogy Isten iránti szeretetünk megvalósulhat embertársaink segítségével is: „Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, ve-

lem tettétek” – tanította. Az Isten szabadító jószágát megérző ember tudja és akarja szeretni Urát és szeretni embertársát. Ez a törvénynek és a prófétai tanításnak is a lényege. Aki eszerint jár, az szabadságban, szeretetben és az Úr előtti alázatban jár. Ez az alázat azonban nem megalázó, hanem reményteljesen felemelő. Aki az Úr előtt hajt fejet és térdet, az könnyebben tud ellenállni annak, hogy illúziók, önpusztító indulatok és a teremtett világot, benne az embertársat sértő ambíciók előtt hajtson fejet. (...) 2013-ban is arra hív a bennünket az ökumenikus közösségben is megszólító Szentlélek, hogy figyeljünk akaratára, mert nem mondott le rólunk. Nem mondott le a teremtett világról sem s abban különleges szerepet ad nekünk.” ■

A demokrácia minősége

Beszélgetés Daniela Ropelatóval a párbeszéd esélyeiről.

Másodszor jár Magyarországon. Milyenek a benyomásai?

Az elmúlt években sokat beszélgettünk egyik magyar kollégámmal a közép-kelet-európai országok társadalmi és politikai helyzetéről. Az eszmecsere különösen intenzívvé vált az év elején, amikor a magyar kormány konfliktusba került az európai intézményekkel. Akkormam volt jobban megismerni a magyar nép történelmi gyökereit, a berlini fal leomlása előtti súlyos évtizedeket, a magyar kultúra és a keresztény gyökerek tagadását. Jártam a Terror Házában, láttam a kínzások és a kivégzések nyomait, az áldozatok és a rabtartók fényképeit, akik közül néhányan még ma is életben vannak. Úgy vélem, hogy Nyugat-Európa nem tekintheti Kelet-Európát kisöccsének, akit magával rángathat az általa üdvösnek vélt politikai modernizáció felé, hanem tekintetbe kell vennie annak hagyományait és sajátos problémáit, amelyek részben eltérőek a nyugati multikulturális társadalmakétól. A parlamentben találkoztam a magyar politikai élet néhány kiemelkedő személyiségeivel is és ez még jobban meggyőzött arról, hogy nekünk, nyugatiaknak fel kell függesztenünk minden preconcepciót Magyarországgal kapcsolatban, hogy igazi párbeszéd alakulhasson ki. Az előadásaim után feltett kérdések mögött is ott rejtett egy sokat szenvedett nép legitim vágya az önazonosságra, amely új utakat keres nemzetközi szinten is.

A demokrácia eltérő modelljére gondoljunk?

Mára paradox helyzet állt elő a világban. A demokratizálódás napjainkban a világ legjelentősebb politikai jelensége, fontosabb, mint a kultúrák konfliktusa vagy az észak-dél ellentét. A demokráciák száma és hatóköre

növekszik, a világ népességének mintegy hatvan százalékára terjed ki. A régi demokráciák ugyanakkor válságba jutottak, mindenütt csalódottság, kiábrándultság és bizalmatlanság tapasztalható. Ennek oka főleg a pártpolitikában keresendő. A pártok korábban az összekötő szerepét játszották a polgárok és az intézmények között, ma inkább elválasztják, elszigetelik azokat egymástól. Az emberek elidegenedtek a pártoktól és az intézményektől. Ez a helyzet új megoldások keresésére sarkall, természetesen a demokrácia alapértékeinek megtartása mellett.

Női politikusok a magyar parlament erkélyén. Velük talán növekszik a készség a párbeszédre.

Foto: Tóth Pál (2)

Daniela Ropelato, az *Istituto Universitario Sophia* professzora, kutatási témája a részvételi demokrácia és a demokrácia minősége. Tagja a *Politikai Mozgalom az Egységért* központi titkárságának és részt vett a Genfesten meghirdetett *Egyesült Világ Projekt* kidolgozásában is. Számos publikációja közül kiemeljük a 2010-ben Rómában megjelent *Intelligens demokrácia c.* kötetet. Ropelato professzor asszony ez év augusztusában járt hazánkban a Genfesten, majd novemberben a Sophia Szakkollégiumon tartott előadást.

Az intézmények reformjára van szükség...

Jóval többről van szó. A nyugati típusú liberális demokráciák eljárásjogi megközelítése ma már elégtelen. A képviseleti demokráciában kifejlesztett „egy polgár – egy szavazat” modell nem garantálja a demokrácia minőségét. Ez szükséges, de messze nem elégséges feltétele a politikában való részvételnek. A polgárok többet akarnak. A demokrácia több és összetettebb, mint a szavazatok összegzésével kiválasztott közhatalom. Az emberi méltóságot és a jövőt meghatározó kérdésekben a polgárok részvétele nem szorítkozhat a négyévenkénti szavazásra. Azt is tapasztaljuk, hogy a megválasztott képviselők sok, a választóikat érintő kérdésben nem kompetensek. A szakértelem megfelelő bekapcsolása is égető kérdés.

A megoldás tehát a részvételi demokrácia...

A részvételi demokráciában az állampolgárok aktívan részt vesznek a különböző szintű közösségek döntéseiben. Az a meggyőződés vezérli őket, hogy a közösség sorsa rajtam, a részvételemen is múlik. Elsősorban nem a hogyan a kérdés, hanem hogy miért akarunk együtt élni, mit akarunk közösen elérni és szabályozni. Ez a politika nem tekintélyelvű, nem centralizáló, hanem a prioritások közös keresése, a polgárok tájékoztatása és bevonása, a párbeszéd jellemzi. Lehetőséget ad a társadalmi szervezeteknek, hogy bekapcsolódjanak a politikába. A demokrácia kialakítása tehát még folyik. Valamennyien felelősek vagyunk érte. Az irány horizontális: az együttműködésen, hálózatosodáson, párbeszeden alapuló döntéshozás irányába hat.

A gyakorlatban miként bontakozhat ki ez a párbeszéd?

Mindenkinek meg kell tennie a maga részét. A Genfesten alkalmam volt megismerni sok fiataalt, akik nagy vitalitásról és tenni akarásról tettek tanúbizonyságot. Az ott meghirdetett Egyesült Világ Projekt számukra is alkalmat nyújt a nemzetközi együttműködésre, egymás kölcsönös megismerésére és új politikai alternatívák közös kidolgozására, amelyek szorosabban összekapcsolják keletet és nyugatot. Magyarországon is szárnyait bontogatja a *Politikai Mozgalom az Egységért*, amely biztosítéka lehet annak, hogy ez a dialógus folytonos legyen a PME nemzetközi hálózatával. Olyan értékek, jövőkép, célok kidolgozására törekszünk, amelyeket valamennyi demokratikus politikai irányzat a maga sajátosságainak, adottságainak, értékeinek és érdekeinek megfelelően magáénak vallhat, és amelyekért érdemes versenyezni a közösség, a választók bizalmának és politikai felhatalmazásának megszerzéséért. ■

PARASZOLVENCIA

Ha hálapénzt ad a beteg

Dr. Offenbächer Éva, orvos

Húsz éve vagyok orvos. Radiológusként ritkán fordul elő velem, hogy a betegek pénzzel szeretnék kifejezni a köszönetüket. Nem vagyok rászorulva, bár három gyereket nevelünk és jól jöhetne. Környezetemben látom és érzékelem a hálapénz okozta feszültséget és az évtizedek alatt beidegződött méltatlan szokásrendszer hatásait.

Egyik nap egy kollégám kért sürgős vizsgálatot egy barátjának, és egy borítékot nyújtott felém. Nem akartam elfogadni, de ő rám tukmálta, mondván a barátjának nem gond fizetni. A vizsgálat után visszaadtam a betegnek a pénzt, aki nem nagyon értette, erősködött, hogy én megérdemlem ezt. Arra terelődött a szó, hogy a kormány igyekszik a hálapénzt visszaszorítani, és én azért sem fogadom el ezt az összeget, mert támogatni akarom a megvalósulását. Nagyon meg volt lepődve. A vizsgálat végén még visszanézett és ezt mondta „Nem fogom elfelejteni magát doktornő!”

Miért ad a beteg pénzt egy orvosnak? Mert őszintén hálás és tudja, hogy az elmúlt évek intézkedései sem voltak elegendők, hogy a magasan kvalifikált gyógyító munkát megfelelő fizetéssel honorálják. Másik ok, hogy szolgáltatást vár, előnyt remél. Miért fogad el egy orvos pénzt? Mert a lelkiismeretével nem összeférhetetlen. Mert kompromisszumot kell kötnie a létfenntartás okozta nehézségek és a lelkiismeret között. Mert nem akarja megbántani a beteget.

Ideális esetben a gyógyításban a beteg és az orvos partnerek, a döntést közösen hozzák meg, aminek alapja a kölcsönös bizalom. Bizalom az orvos emberségében és szakmai tudásában. Bizalom a betegben, hogy megteszi a gyógyulása érdekében szükséges lépéseket. Engem és kollégáimat most a magyar aktuális helyzet izgat, mert a hálapénz kialakult intézménye az orvos-beteg partnerséget aknázza alá.

Nincs egyszerű megoldás, hisz nemcsak anyagi erőforrások lennének szükségesek hozzá, hanem egy egész nemzeték mentalitásának átalakulására lenne szükség. Talán, mint a megváltoztathatatatlannak látszó nagy dolgokban általában, itt is érvényes lehet, hogy mégis van a kezünkben eszköz: a minket érintő helyzetekben megtenni azt a lépést, ami rajtunk múlik. ■

EGYÜTTMŰKÖDÉS

Individualista magyarok?

Körmendy Imre, urbanista

A médiumokban rendre hivatkoznak nemzetközi felmérések eredményeire, amelyek azt mutatják, hogy a magyarok igen individualisták. Legutóbb egy szakértő azt is hozzátette, hogy ennél nagyobb baj az együttműködési készség alacsony foka. Elgondolkodtatott ez az értékelés, mert közvetlen környezetemben nem ezt tapasztaltam. Települések gondjaival foglalkoztam egész szakmai életemben, s azt látom, a falvak és városok élete, öröksége igen gazdag eleink együttműködésének eredményeiben. A XVIII. század végi birtokrendezésig a falvak népe közösen használta a közigazgatási terület legnagyobb részét. Ennek szép példái az ősi zártkertek, amelyek esetenként több kilométer távolságban feküdtek a lakóépületektől, s amit szüret előtt közös csősszel őriztetett a falu. Több vidéken még az is előfordul, hogy két szomszédos községnek a „szőlőhegye” közös.

A hegyközségek és azok szabályzatai, az erdőbirtokosságok, a falu által építtetett mészárszék, korcsma, a közösen kijelölt – kialakított pincefalvak, a völgyi településekben a művelhető fennsíkokon fekvő szérűskert (pajtákkal, csűrökkel), az aprótelkes faluban az annak szélén létrehozott széna- és szalmatároló mind erről beszélnek.

A szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeumban megtekinthetünk néhány kemencét, melyet a szegények használtak kenyérsütésre, de bármerre járunk az országban, láthatunk a közös telekhatáron álló kutat meg a közterületen állót, amit az egész közösség használ. Erdélyországban még máig működő közös fürdőket is. De folytathatnánk a sort a közösség által felfogadott pásztorokkal (juhász, gulyás, kondás, csikós) s más foglalkozásokkal.

Ellene vethető ezeknek, hogy a szegénység, a kényszer hívta életre ezeket a megoldásokat. Igaz, a szükség nagy úr, de úri társaságok, mások segítségére rá nem szoruló emberek bizonyítják, hogy még a jólét és a gazdagság sem zárta ki a közös akciókat.

Nem gondolom, hogy ezek könnyen alakultak, s azt sem, hogy működésük zökkenőmentes lett volna, de azt igen, hogy az individualizmus nem genetikusan öröklött, hogy tehetünk ellene, s őseink példáiból erőt meríthetünk ehhez. ■

VÁROSUNK JÖVŐJE

Gyermeki kreativitás

Ditzendyné Frank Mariann, közösségfejlesztő

A nyáron Vas megyében és Baranyában egy program megvalósításán dolgoztunk, melynek célja az volt, hogy a határmenti térségekben turisztikai célú fejlesztési tervek szülessenek. A pályázatban célul tűzték ki, hogy a tervezésekbe a fiatalok és a gyerekek is bevonásra kerüljenek, ezért számukra külön várostervező műhelyeket szerveztünk.

Két nap állt rendelkezésünkre ahhoz, hogy 11-17 éves gyerekekkel projektötleteket találjunk ki, majd ők az ötleteiket profi módon bemutassák a polgármester, a művelődési ház vezetője, az iskola igazgatója, és más „nagy emberek” előtt, végül pedig az ötletekre kampánytervet készítsenek, s a nyár folyamán kampányoljanak azok megvalósítása érdekében a helyi lakosság körében. Az első nap kétségbeejtőnek tűnt a másnapi megmérettetés komolyságához képest, mert a gyerekek nem voltak felkészítve a programra. Nagyon sokat, szinte szünet nélkül foglalkoztunk velük, csak rájuk figyeltünk. Az első nap együttműködést segítő játékaik, a közös munkák végül meghozták gyümölcseiket, másnap már úgy dolgoztak csoportokban, mint a felnőttek. Mindhárom településen megkérdeztük a gyerekeket, hogy milyen város lenne az, ahova tanulmányaik végeztével visszajönnének, és mi az, ami számukra legjobban hiányzik, aminek megvalósításában szívesen részt vennének.

A felnőtt döntéshozók előtt ilyen tervek kerültek bemutatásra: kerékpáros extrém pálya, kutyafuttató és kutyaiskola, szabadiidőpark (óriás sakka, játszótérrel, petanque pályával), gördeszkás pálya, sportcsarnok (mászófallal, fallabda pályával). A bemutatón nagyon ügyesek voltak, szépen elmondták, hogy mit terveztek és miért. Látszott az elköteleződés a terveik mellett. A városvezetők nagyon nagy kétkedéssel fogadták a gyerekek bemutatóját, meglepetésüket nem is palástolták. Sajnos a felnőttek nem, vagy csak nagyon nehezen hiszik el azt, hogy a gyerekek tudnak komolyan gondolkodni a városukról, az életükről és jövőjükéről, ha partnerként kezelik őket.

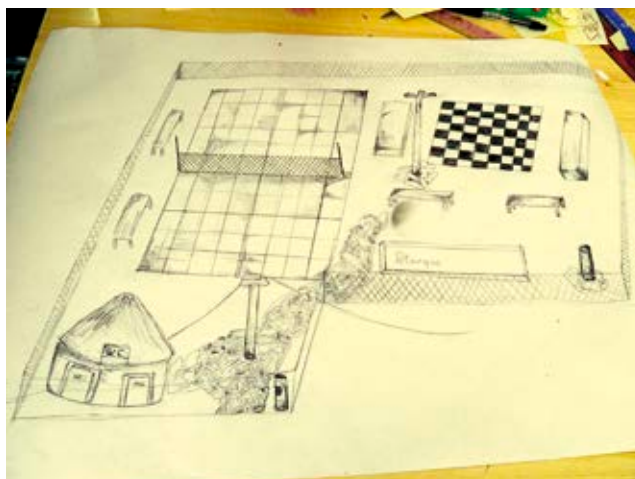
Kimerítő munka volt, borzasztóan elfáradtunk, de nagyon sokat kaptunk a gyerekektől. Minden nehézség ellenére úgy érzem, hogy a gyerekek felé adott szeretet gyönyörű eredményeket hozott. ■

Ideális esetben a beteg és az orvos partnerek a gyógyításban, melynek alapja a kölcsönös bizalom.

Főtéri ivókút a szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeumban

Kreatív gyerekek terveik Körmenten: Édenkert.

„A pát reggel a munkaerőpiac elviszi, mint egy citromot kettévágja, jó alaposan kifacsarja, majd este hét körül visszadobja, a feleségtől és a gyerekektől pedig azt várja, hogy holnapra megint tele legyen” – fogalmazza meg a kihívást Balázs, akit egy olyan projekt vezetésével bíztak meg, amely igénybe veszi minden energiáját. Érkezőben van a negyedik gyermek, és a dilemma nagy: dolgozni kell, el kell tartani a családot, de ugyanakkor családban kell élni, és nem is akárhogy. A feszültséget mindenki érzi, nemcsak a versenyszférában dolgozók: „Nemrég az egyik családtagunkkal kapcsolatban tanácsot kértünk valakitől – teszi hozzá Évi. Azzal váltunk el, hogy két hét múlva visszatérünk a dologra.

A CITROM ÉS A TUTAJ

PROFITORIENTÁLT TÁRSADALOMBAN
CSALÁDNAK MARADNI.
MEGOLDÁSOKAT KERESÜNK ÉS
TALÁLUNK.

Megdöbbsentünk, amikor rájöttünk, hogy a két hét alatt nem tudtunk időt és teret szánni egy mélyebb beszélgetésre.”

Házaspárokkal ülök a nappaliban. Évi és Tibor, Aranka és Gábor, Edit és Laci, akik mindannyian dolgoznak és több gyermeket nevelnek. Itt van továbbá Balázs, feleségét is képviselve, aki negyedik gyermekük érkezését várja. Milyen nehézségekkel kell szembenéznie egy munkavállaló házaspárnak? Megvannak-e az erőforrásaik, hogy egyensúlyban tartsák életüket a munka és a család világa között? „Meggyőződésem, hogy a modern ember a kapcsolatok vértanúságát éli – állítja Évi. Amikor otthon voltam gyese a gyerekekkel, sok kapcsolatot tudtam kézben tartani. Most, hogy ismét dolgozom, sokszor nemet kell mondanom. Ez feszültséget okoz bennem, hisz a kereszténységünkől fakad, hogy egy család ne zárkozzon be. Szinte mű-

„A munkahelyemen értékelik azt a kapcsolati és bizalmi tőkét, amit a családomból viszek oda.”

vészet megtalálni az egyensúlyt, hogy meglegyen a belül való élet, az intimitás, amiből aztán tudunk adni másoknak is.”

Együtt gondolkodni

„Az első lépés az, hogy észrevegyem, nem én leszek az, aki egyedül megoldom a problémát – folytatja Balázs. – A minap, miután bevittem a gyerekeket az iskolába, bementem tíz percre a templomba, és kipakoltam Istennek, rábíztam a számomra megoldhatatlannak látszó problémát. Mintha értésemre adta volna, hogy a helyzet változni fog, készüljek fel. Megértettem, hogy együtt kell a megoldást keresni, elsősorban vele, a családdal, a közösséggel.”

„A legkisebb lányunk tavaly három éves lett, így dönteni kellett, hogy Aranka visszamegy-e dolgozni nyolc év gyes után – fűzi tovább a gondolatot Gábor. Nem volt könnyű döntés, mert ugyan jó munkahelye van, de az évek során megváltozott a munkaidő, és most úgy mehetett csak vissza, hogy ha minden nap este hatig benn marad. Ez a család számára komoly kihívást jelentett, mert eddig ő intézte a gyerekek szállítását iskolába, oviba, különórákra és vissza. Nehéz volt rá kimondani az igent, de úgy éreztük, hogy ez Isten akarata most a családuk számára, ezért nyugodtan beleugorhatunk a bizonytalanba. Sikerült megbeszélni a munkahelyemen, hogy ezentúl én korán megyek be dolgozni reggelente, viszont délután hamar eljövök, hogy még odaérjek a gyerekekért.”

„Ez a döntés – erősíti meg Aranka – megszabadított a félelmektől, mert rájöttem, hogy ha a közösen felismert Isten akaratára bízunk magunkat, akkor a legnehezebb szituációk is könnyen megoldódnak, nem kell aggódni a szakmai kihívások miatt sem, amelyek ennyi év kihagyás után automatikusan érik az embert.”

Fotó: Nagy Máté (2)

Fotó: Nagy Máté

„A legkisebbnek rendszeresen olvasok mesét. Egy darabig titkolta, hogy tud olvasni, hogy ezek a közös mesélések megmaradjanak.”

A szeretet szimpátiát ébreszt

Az a felülről jövő szeretet, amelyet egy házaspár befogad és kapcsolatában gyümölcsöztet, hatással van mindenkire. Ilyen megértést tapasztalt Aranka is a munkahelyén, aki idővel délelőtti beosztást kapott. Előfordul, hogy a szeretet a teljesítményt hajszoló menedzserekből is kicsalja a lényük mélyén megbúvó embert, és megértést tanúsítanak a család valósága iránt. Tibor: „Volt egy olyan időszak, amikor felmerült annak a réme, hogy az előre betervezett és lefoglalt családi nyaralásra sem tudok szabadságot kivenni. De ekkor a főnököm kiállt amellett, hogy elmehecsék, majd egy jó pár hónappal később még egy jutalom utazást is kaptam, ahova Évivel mehettünk.”

Tudatosan vállalt lemondások

Szükség van azonban bátorságra. Képesnek kell lenni arra is, hogy korlátokat szabjunk az egész embert bedaráló munkahelyi hajtásnak. Meg kell tanulni nemet mondani, vállalni

annak kockázatát, hogy ezért hátrányok érnek.

Edit és Laci négy gyermeke már felcseperedett, így tekintenek vissza vállalásaikra, a gyesen töltött évekre. „Pedagógus vagyok – állítja érezhető szakmai büszkeséggel Edit. Ez nem olyan szakma, ahol sokat lehet keresni, viszont ott van a délután és a nyári szünet, ez összeegyeztethető a többgyerekes családdal. Mégsem volt egyszerű a gyesen eltöltött évek után visszamenni. A férjemmel megbeszélve három évig nem vállaltam el sem az osztályfőnökséget, sem az igazgatói posztot. Bár nagyon szeretem a szakmámat, időt és energiát akartam fordítani nemcsak a családomra, hanem a keresztény közösségre is.”

A szeretet találékonnyá tesz, vallja Laci: „Amikor csak lehetett, úgy szerveztem a hivatalos kiküldetéseket, hogy a családomat is magammal vittem. Ráckevid Edit és a kis gyerekek a Duna partján játszadoztak, míg én a vízműveknél dolgoztam. A munka végeztével pedig együtt volt a család.

Mivel Edit a nyári szünidő alatt szabad, én is hosszabb szabadságot vettem ki, hogy együtt lehessünk. Több kolléga nem értette ezt, sőt nekik év végére rengeteg ki nem vett szabadságuk maradt, mert számukra csak a munka volt fontos.”

Az elmúlt évek távlatában azonban látszik, hogy a család javát előnyben részesítő döntések nem jelentik a szakma vagy a munkahelyi előmenetel fontosságának tagadását. Edit ugyan nem vált igazgatóvá, de közben szerzett egy másik diplomát, és most aktív részese egy élvonalbeli etikanitási projektnek, amely szakmai énjét is elégedettséggel tölti el.

Megoldásokat javasolni

Egy érett házaspárnak tehát elvileg megvan a képessége arra, hogy a családot érintő hatásokat egyensúlyban tartsa, ha párbeszédben áll Istennel és egymással. Az egész ország, az egész modern társadalom problémája, hogy a munka elvon a családtól. Erre megoldást kell találni. Ugyanakkor a gazdasági szféra is válságban van. Ha igaz, hogy a bizalmi tőke, a kapcsolati tőke kiemelten fontos a gazdaság működésében, akkor új, partneri viszony kialakítására kell törekedni a családi és a gazdasági szféra között. Az a benyomásunk támadhat, hogy ezeknek a házaspároknak sikerült egy olyan tutajt ácsolniuk, amivel zuhataros vizeken is tudnak evezni, sőt, élvezik is, és nem esik szét, ha jön egy bukkánó és netán sziklának ütköznek. Annak tudatában, hogy Valaki gondunkat viseli, bízhatunk egymásban és így életünk vonzó lehet mások számára is. ■

Az evangelizáció igazi eszközeivé válni

Hittünk a szeretetben

Az új evangelizáció negyedik sajátossága – folytatja Chiara a püspökökhöz intézett beszédében –, hogy hírül adjuk: „Isten szereti az embert!” A Szentatya beszélt erről 1998-ban az Egyesült Államokban a püspököknek. A pápa meghatározza, hogy mi az örömhír: „Az evangelizáció az Egyház erőfeszítése, hogy hírül adja mindenkinek, Isten szereti őket, értük adta életét Jézus Krisztusban, és a boldog örök életre hívja meg őket.” Ez az Örömhír csodálatos és mélyreható meghatározása.

A II. világháború idején, amikor még éppen csak, hogy megszületett a Mozgalom, tanítottam, és eljött az iskolánkba egy pap. Azt mondta nekem: „Felajánlana egy órát az életéből, az apostolkodásom számára?” A pap láttán, mert a vallásosságunk Trentóban nagyon szilárd volt, ezt válaszoltam: „Az egész napomat is!” Látszott, hogy megdöbbenett és azt mondta: „Térdeljen le!”, és ahogy megáldott, hozzáfűzte: „Ne feledje, Isten végtelenül szereti Önt.”

Nem úgy vettem, hogy ezek egy pap szavai, hanem mivel pap volt, Istentől vettem. Hazamentem első társnőimhez, és azt mondtam: „Tudod, hogy Isten végtelenül szeret téged?”, „Isten végtelenül szeret engem, és Isten végtelenül szeret téged...; mindenkinek el kell mondanunk.” Megírtam az anyukámnak is: „Anya, ne feledd, van Valaki, aki szeret téged...”

Annyira hittünk a szeretetben, hogy azt mondtuk: ha a háborúban mindannyian meghalnánk, mi, az első fokolarinák azt szeretnénk, hogy egyetlen sírba temessenek bennünket ezzel a felirattal: „Hittünk a szeretetben”.

Sokan vagyunk, és ma már gyakran megtörténik, hogy valaki átmegy a másik életbe. Az első fokolarinik közül már hárman vannak, akik az utóbbi időben egymás után mentek át a mennyországba. Elmentem a sírjukhoz, amin ez áll: „Hittünk a szeretetben”. Most valósítottuk meg azt, amire még akkoriban gondoltunk.

Isten szeret bennünket, tehát ez az első, amit hírül kell adnunk: elmondani minden embernek, hogy Isten szereti őket, hogy Isten végtelenül szereti őket.

Mi hittünk Isten szeretetében és ezt állandóan hírül adtuk Mozgalmunk kezdetétől fogva. Ebből a hitből született és bontakozott ki minden, és jött létre az új lelkeség, az „egység lelkesége”. A Szentléleknek engedelmeskedve, aki a Szentatyában szól, most már egyetemessé lehet tenni ezt a hírüladást az egész Egyházban. Ahol új evangelizálás lesz, ott mindenkinek el kell mondani: „Isten szeret téged, ne feledd, Isten szeret téged.” Mozgalmunk tehát összhangban van ezekkel a pápai útmutatásokkal.

Fordította: Fekete Mária

Forrás: CN 2008. szeptember

MÁS MINT ÉN: EGY MÁSIK ÉN

„Ajándékul vagyunk teremtve egymás számára” – írja Chiara Lubich.
„Ezt akkor valósíthatjuk meg, ha elhatározzuk, hogy testvéreink felé olyan szeretettel fordulunk, amely megelőzi a másiktól jövő szeretet minden gesztusát.”

Felismerhető, ez arról szól, hogy elsőként szeressünk.

Isten nem várta meg, hogy mi szeressük őt, hanem elsőként szeretett bennünket. Ezért mi is arra vagyunk meghívva, hogy elsőként szeressünk, mi legyünk a kezdeményezők anélkül, hogy elvárnánk, a mellettünk lévő tegye meg az első lépést. Chiara ezt a tapasztalatot élte kezdettől fogva nemcsak a szegényekkel, hanem mindenkivel. Megértette, hogy a felebaráti szeretet főként konkrét szolgálat. Később azt mondja:

„A kereszténység szolgálat, mindenkit szolgálni kell Jézus példájára, aki megmosta tanítványai lábát. Mindenkiben az urat kell látnunk. Ha mi szolgálunk, a többiek urak. Meg kell próbálnunk az evangélium szerint megélni, hogy aki első akar lenni, legyen mindenki szolgája, igen, mindenkié.”

A Talmud – a zsidó vallás egyik szent könyve – is erre emlékeztet: „Ahogy az Úr felöltözteti a mezíteleneket, ahogy Ádámmal is tette, te is úgy öltözteted majd a mezíteleneket; ahogy az Úr meglátogatja a betegeket, ahogy Ábrahámmal tette, te is úgy fogod látogatni; ahogy az Úr megvigasztalja a szomorúakat, ahogy Izsákkal tette, te is úgy vigasztalod majd őket; ahogy az Úr eltemeti a halottakat, ahogy Mózással tette, te is úgy fogod eltemetni őket.”

A szeretet konkrétságát illetően Chiara habozás nélkül a második világháborúra emlékeztet bennünket, amikor első társnőivel az óvóhelyen az evangéliumot olvasták és feltették a kérdést: „Hol van a felebarát?”

Ő maga válaszol:

„Ott volt mellettünk. Ő volt az az idős néni, aki alig tudta magát levonszolni az óvóhelyre. Úgy kellett szeretni, mint saját magunkat, tehát mindannyiszor segíteni kellett neki. A felebarát volt az az öt gyermek, akik rémülten kapaszkodtak édesanyjukba. (...) Ő volt az az ápolásra szoruló beteg, aki nem tudott elmozdulni otthonról, nem tudott elmenekülni.”

A 49-es Mennysorság egyik írásában ezt olvashatjuk: „Aki legalább egy kicsit is szeret, tudja, mit jelent szeretni: gyötrelmet, amikor semmit sem tudunk tenni azért, akit szeretünk; örömet, amikor tetteikkel is kifejezhetjük szeretetünket. Aki szeret, annak nemcsak nem esik nehezére, hogy kimutassa szeretetét, hanem nehezére esik, ha nem mutathatja ki. Mert aki szeret, annak túlrad a szeretete, és mindent odaad, csak arra szomjazik, hogy szerethessen.”

De úgy kell szeretnünk, ahogy Jézus szeret, egyszerre egy felebarátunkat, Chiara is erre emlékeztet: „Ne maradjon a szívünkben nosztalgia a másik testvér iránt, akivel az imént találkoztunk. Mert Jézust szeretjük mindenkiben.” És így pontosítja: „De ha nosztalgia van bennünk, az azt jelenti, hogy az előző testvért magunkért vagy magáért szerettük, nem Jézusért. És itt a baj.”

Majd ezzel zárja:

„Tehát ahhoz, hogy tiszták legyünk, nem kell kifosztani a szívet és elnyomni benne a szeretetet. Hanem ki kell tágitani Jézus Szíve szerint, és szeretni mindenkit. És amint a földön található milliárd Szentostyából elég egy, hogy Istennel táplálkozzunk, éppúgy elég egyetlen testvér – az, akit Isten akarata mellénk ad –, hogy közösségbe lépjünk az emberiséggel, a misztikus Jézussal.”

A testvér minden pillanatban a mi nagy lehetőségünk

Fotó: Somlai Ágnes

Chiara ilyen mércét állított, és ezzel már előre elmondta és megélte személyesen is azt, amire a II. Vatikáni Zsinat még ma is időszerű szavakkal buzdít. Ez áll az egyik zsinati dokumentumban:

„Napjainkban különösen sürgető kötelességünk, hogy felebarátjává váljunk minden embernek, és tevékenyen siessünk szolgálatára azoknak, akikkel találkozunk: legyen szó akár egy mindenkitől elhagyott öregről, egy igazságtalanul lenézett vagy száműzött vendégmunkásról, (...) egy éhezőről, aki megszólítja a lelkiismeretünket, eszünkbe juttatva az Úr szavát: 'Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettetek' (Mt 25,40).”

Ennek mintaképe Chiara és azok a szentek, nagy szentek, akiknek az életét a felebarát iránti szeretet mozgatja. Gondoljunk Páli Szent Vincére, Kalkuttai Teréz anyára, Néri Szent Fülöpre és másokra.

Mikor szeressünk?

Ennek kapcsán rögtön a katasztrófákra, korunk nagy és sürgető problémáira gondolunk, melyeknek szemtanúi voltunk és vagyunk. Természeti csapások: az utóbbi időben bekövetkezett földrengések, a

szökőárak, az árvizek; a szegénység, az új szegénység különböző formái: a munkanélküliség, a munkahelyi leépítések, a kirekesztettség, a háború, az erőszak...

De Chiara mindig meglepő, és ezzel kapcsolatban arra emlékeztet, hogy a felebarátot „tettekkel és a jelenben” kell szeretni, a kis dolgokban, a mindennapokban, a jelen pillanatok egyszerűségében. Akkor is, ha „ellenségünknek” érezzük, és akkor is, ha közömbös számunkra. Például akkor is, amikor nyugodtan ülünk a nappaliban, és azt hisszük, hogy fel vagyunk mentve a testvér iránti szeretet kötelezettsége alól.

A testvér ezekben a pillanatokban is „nagy lehetőséget jelent számunkra”: ott rejtőzik az újsághírekben, a tévében elsuhanó képsorok mögött, vagy a média más területein; azokban, akik írnak nekünk; akikért a munkánkat végezzük, vagy a tanulmányainkat folytatjuk. Mindegyikükben Jézus akar megszületni, növekedni, élni és feltámadni; segítséget, tanácsot, intelmet, megvilágosítást, kenyeret, szállást, ruhát, imát kér. (...) ■

Fordította: Fekete Mária

A keresztény életprogram

„Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.” (Mt 9,13)

Emlékszel, mikor mondta Jézus ezeket a szavakat? Egyszer, amikor asztalhoz ült, és néhány vámos és bűnös is mellé telepedett. Észrevették ezt a farizeusok, és így szóltak a tanítványokhoz: „Miért eszik együtt Mesteretek a vámosokkal és a bűnösökkel?” Jézus meghallotta ezt, és így felelt:

„Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.”

Jézus itt Ozeás prófétától idéz egy mondatot, ami azt mutatja, hogy tetszik neki a benne foglalt gondolat: ez ugyanis az a norma, amelyhez Ő is tartja magát. A szeretet elsőbbségét fejezi ki minden más parancsolathoz, minden más törvényhez és szabályhoz képest. Ez a kereszténység. Jézus azért jött, hogy elmondja: Isten mindenekelőtt a szeretetet várja tőled minden ember iránt, és hogy Istennek ezt az akaratát hírül adták már az Írások, ahogy ezt Ozeás próféta szavai is tanúsítják. A szeretet minden keresztény életprogramja, cselekvésének alaptörvénye, viselkedésének megkülönböztető jegye. A szeretet mindig előbbre való a többi törvénynél.

Sőt, a keresztény számára a többiek iránti szeretetnek olyan szilárd alapnak kell lennie, amelyre építhet, hogy az összes többi normát hitelesen megélje.

„...Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.”

Jézus szeretetet akar, és az irgalmasság ennek egyik kifejeződése. Azt akarja, hogy a keresztény mindenekelőtt azért éljen így, mert Isten ilyen.

Jézus számára Isten mindenekelőtt irgalom, Atya, aki mindenkit szeret, aki fölkelti napját jókra és gonoszokra, esőt ad igazaknak és bűnösöknek.

Jézus, mivel mindenkit szeret, nem fél attól, hogy bűnösökkel legyen együtt, és így felfedi, hogy kicsoda Isten.

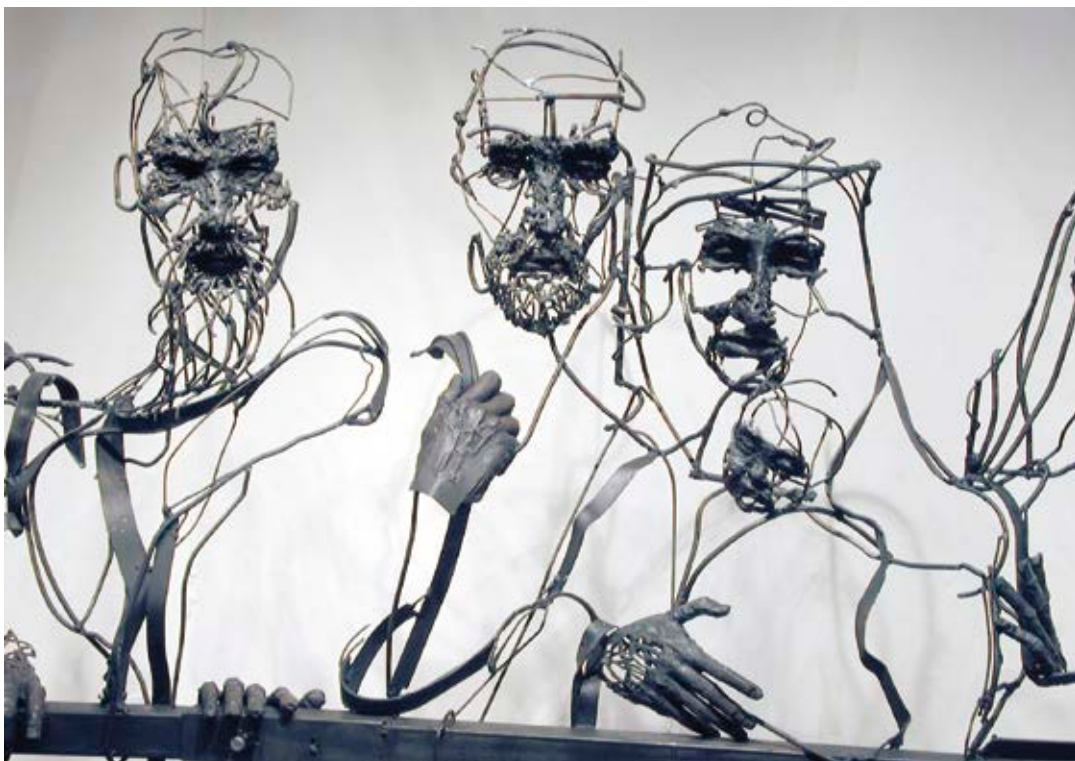
Ha tehát Isten ilyen, ha Jézus ilyen, akkor te is táplálj hasonló érzéseket magadban.

„...Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.”

„...nem áldozatot.”

Ha nincs benned szeretet a felebarátod iránt, akkor vallásosságod nem tetszik Jézusnak. Nem kedves

A világ nagy részén január 18. és 25. között tartják az imahetet a keresztények egységéért, más helyeken Pünkösdre teszik ezt az alkalmat. Ebben az évben az imahét mottója a következő: „Mit kíván tőlünk az Úr?” (Mik 6,6-8) Az ilyenkor kiválasztott bibliai részhez Chiara Lubich minden évben magyarázatot fűzött. Ezt a hagyományt folytatva ajánljuk azokat a gondolatokat (a Mt 9,13 és az Oz 6,6 fényében), amelyeket az 1996. júniusi életigéhez mondott. Ez segíthet elmélyülnünk az idei évré választott ígében.

Lau Kwok-Hung: Promised Land (részlet), Loppiano

előtte imádságod, részvételed a szentmisén, esetleges adományaid, ha mindez nem szívedből fakad, amely békében él mindenki, nagy szeretettel írántuk. Emlékszel a hegyi beszéd szavaira? „Ha tehát áldozatodat az oltárhoz viszed, és ott eszedbe jut, hogy felebarátodnak valami panasza van ellened, hagyd ajándékodat az oltár előtt, és menj, békülj ki előbb felebarátoddal, aztán térj vissza és ajánld föl ajándékodat.” (Mt 5,23-24)

Ez azt fejezi ki, hogy az Istennek leginkább tetsző vallásos cselekedet a felebaráti szeretet, és ez az alapja az Istennek járó tiszteletadásnak is.

Ha szeretnéd édesapádat megajándékozni és közben haragban vagy a testvéreddel (vagy éppen a testvéred haragszik rád), édesapád vajon mit szólna? „Előbb béküljétek ki, aztán hozd ide az ajándékodat!”

De még többről van szó. A szeretet nem csupán a keresztény élet alapja, hanem a legközvetlenebb út ahhoz, hogy közösségre lépjünk Istennel. Ezt mondják a szentek, akik előttünk járva tettek tanúságot az evangéliumról, ezt tapasztalják a hitük szerint élő keresztények: amikor segítenek testvéreiken, különösen a szűkölködőkön, növekszik Isten iránti szeretetük és vele való egységük; észreveszik, hogy kapcsolat van köztük és az Úr között. Ez egyre nagyobb örömmel tölti el életüket.

„...Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.”

Hogyan élheted ezt az új ígét?

Ne osztályozd azokat, akikkel kapcsolatban vagy, ne közsíts ki senkit, mindenkinek nyújtsd azt, amire képes vagy, ebben is utánozd az Atyaistent. Simítsd el a kisebb-nagyobb viszályokat, amelyek nem kedvesek a mennyben és a te életedet is megkeserítik. Ne nyugodjék le a nap haragod fölött – bárkiről legyen is szó –, ahogy az Írás mondja (vö. Ef 4,26).

Ha így teszel, minden cselekedeted kedves lesz Isten előtt, és megmarad az örökkévalóságra. Akár dolgozol, akár pihensz, akár játszol, akár tanulsz, akár a gyerekeiddel vagy együtt, akár a feleségeddel vagy a férjeddal sétálsz, akár imádkozol, akár odaszenteled magad, vagy más vallásos cselekedetet végzel, ami együtt jár keresztény hivatással – ez mind-mind nyersanyag a Mennyei Országának építéséhez. A mennyország olyan ház, amelyet idelent építünk föl, és majd odaát lakunk benne. De fölépíteni csak szeretettel lehet. ■

Megjelent: Új Város, 1996/6.

Terméketlenség?

A statisztikák szerint a fejlett országokban száz házaspár közül tizenötnek nem születik gyermeke. Az okok? A harmincon felüli életkor, a stressz, a betegségek, az anyagi nehézségek, a velünk született rendellenességek. Előfordul az is, hogy félnek a fiatal házaspárok a gyermek születésétől, kockázatosnak és egyenesen nem kívánatosnak tartják. Más esetekben, modern társadalmunkban sajnos egyre gyakrabban fordul elő, hogy a várva várt gyermek nem érkezik meg, és ha mégis, akkor az szinte csodaszámba megy. Az ún. harmadik világ országaiiban viszont a lakosság csupán 3%-a meddő.

Visszatérve a terméketlenség okaira, az első kétségkívül az előrehaladott életkorban keresendő, úgy a nők, mint a férfiak esetében. Mikor eljut egy házaspár oda, hogy gyermeket vállaljon, már jóval túl van a harmincon, és ekkor drasztikusan csökken a terhesség esélye. Aztán ott vannak az anyagi problémák. A fiatal házaspárok jövedelme általában alacsony, ahogy ez Francesco és Alessandra esetében is tapasztalható. A férj diplomás, de csak időnként volt munkája, megbízása, a feleségnek viszont határozatlan időre szólt a munkaszerződése, és még örülhettek is, hogy legalább egyikük el tudja tartani a családot. Idővel

aztán anyagi helyzetük javult és boldogan, lelkesen készültek arra, hogy gyermekük szülessen, terveket szövögettek, de a labor és egyéb vizsgálatok egyértelműen jelezték, hogy ez lehetetlen. A különféle gyógymódok sem hoztak változást és nem maradt más hátra, mint hogy együtt éljenek ezzel a váratlan fájdalommal, ami mindkettejük számára kemény próbatételt jelent. A meddőségnek vannak más okai is, például a krónikus betegségek, a diabétesz, a komoly túlsúly, a kemoterápiás kezelés vagy a kábítószer-fogyasztás. Persze szerepet játszik a környezetszennyezés és különösen a nők esetében az ovulációt akadályozó fokozott stressz. Léteznek aztán a velünk született rendellenességek, ami Michele és Serena ese-

tében játszott döntő szerepet. Minden külső feltétellel rendelkeztek ahhoz, hogy gyermeket vállaljanak: saját lakás, biztos és jól fizető állás, jó egészség, legalábbis látszólag... Két év házasság után sem jelentkezett a gyermek. Hosszú, fáradságos és drága vizsgálatokon estek át, amíg megtudták, hogy olyan gyermekkori és nem kezelt betegsége van Michelének, amelynek következtében egészen biztosan nem lehet gyermekük. Mindehhez a fájdalomhoz járult még a családi és rokoni kérdezősködés. A szülők betegsége gyanakodtak, de igazából nem hozták szóba, csak utalgattak rá, vagy „finoman” érdeklődtek. Aztán a „miért nem vállaltok már gyermeket, hiszen benne vagytok a korban” kezdetű megközelítés sem volt ritka. A házaspár között meg elkezdődött egyfajta hallgatás, amit nehéz volt megtörni. Azért, hogy könnyebben elviselhető legyen helyzetük, lassanként el-elmaradoztak a keresztlőkről és egyéb ünnepekről, amivel viszont a bezárkózás útjára léptek, ami végképp nem segített. Az esetek 70%-ában lehetséges hormonális vagy/és műtéti úton segíteni a sterilitás problémáján, általában elég jó eredménnyel, de a fennmaradó 30%-ban nem jön létre természetes úton a fogamzás. Ekkor merül fel a kérdés, hogyan valósuljon meg ez a jogos vágy, ami a gyermek. Többfajta lehetőség közül választhat minden pár.

Lehetséges részt venni a lombikbébi programban, melynek részletei ismertek. Nem problémamentes, és nem csupán erkölcsi szempontból az. De ennek felelősségteljes bemutatása most nem feladatunk. Egy biztos, minden házaspár döntését tiszteletben kell tartani, ugyanúgy minden embert, aki ilyen módon született meg.

Az örökbefogadás válasz lehet minden olyan fájdalomra, mely az óhajtott, de meg nem született gyermek tapasztalatából származik. Az a készség, hogy egy pár befogadjon egy gyermeket, aki családra vágyik és akinek joga van a családra, nagylelkűséget jelent, de ez sem problémamentes, mert a csalódás és a nehézség ebben a választásban is benne van. Ez az opció azt üzeni, hogy a biológia és az orvostudomány eredményei nem jelentenek mindent, és hogy a szülőség nemcsak a szülésben rejlik, hanem elsősorban a gyermek(ek) mindennapi megszülésében, mert a szeretet az, ami szül, teremt és a növekedést biztosítja.

Minden szülő megtapasztalja, hogy a termékenység nem feltétlenül a biológiai termékenységet jelenti, hanem sokkal inkább azt, hogy mennyire vagyunk képesek a többiekért élni, mennyire tudunk gyermekeinkkel, vér szerintiekkel, örökbefogadottakkal vagy gyermekek nélkül olyan társadalmat építeni, amely emberléptékű.

Fordította: Tóth Judit

Forrás: CN 2012. október

Megszokások

„Elalvás előtt a kisfiam mindig ugyanazt akarja csinálni. Amikor pedig felébred, megint ugyanazt. Mi az oka ennek?”

Az álom a kisgyermek számára különleges tapasztalat, mert az elalvás azt jelenti számára, hogy „elszakad önmagától”.

Ezzel belép egy ismeretlen világba, amely tele van új, furcsa dolgokkal, és persze az őt körülvevő tér is teljesen más.

Miközben alszik a gyermek, sok minden történik, olyan jelenetek zajlanak, melyeket nem ért, olyan személyek jelennek meg, akik félelmetesek, olyan események tűnnek fel, melyeket ő maga teljesen másképpen élt meg.

Az álmok egész életünkben jelen vannak, elkísérnek, de legtöbbször nem emlékszünk arra, hogy mit is álmotunk, és nem értjük tartalmát. Mindez persze feszültséggel és aggodalommal tölthet el, de különösen jellemző az a gyerekekre, akikben szintén okozhat szorongást. A felébredés ugyancsak nehézséget jelenthet, mert a gyermeknek ki kell lépni az álom világából és bele kell helyezkednie az előtte álló nap valóságába.

Mindez érzelmekkel, furcsaságokkal, kíváncsisággal, és kisebb-nagyobb félelmekkel jár együtt. Ezért vannak a megszokások, ugyanazon dolgoknak az ismétlése, mert így tudja önmagát helyzetbe hozni.

Ez az oka annak, hogy a gyermekek elalvás előtt ugyanazokat a dolgokat akarják csinálni, hogy beléphessenek az álom ismeretlen világába. Ugyanez a vágyuk az ébredéskor is, igénylik a simogatást, az odabújást, az intim pillanatokat.

Ezek a pillanatok banálisnak tűnhetnek, de egyáltalán nem azok, sőt! Rendkívül fontosak, hogy a gyermek jól induljon neki az előtte álló napnak. Ha odafigyelünk és szeretettel zárjuk le a napot, majd indítjuk a gyermekkel együtt, akkor minden egyszerűvé, harmonikussá, szebbé válik. Eltűnik a monoton ismétlődés, mert a család tagjai biztonságot kölcsönöznek a gyermeknek, tiszteletben tartják megszokásait és szeretettel veszik körül.

Fordította: Bartus Sándor
Forrás: CN 2012/17.

A gyermekek ébredéskor és elalváskor igénylik az intim pillanatokat.

„S zorgalmas diák voltam, szenvedélyesen atletizáltam, rajzoltam, megtanultam a se-lyemfestést, és mégis valami ürességérzés töltött el. Azt hiszem, egy mély serdülőkori válságon mentem keresztül. Azt éreztem, hogy hiábavaló minden, amit csinálok, mert a végén úgyis meg kell halnom. Emlékeszem rá, hogy nővérem, Angelella, aki alig több mint egy évvel volt idősebb nálam, megsejtette lelki állapotomat és az egyik nap egy imát adott a kezembe, amely így szólt: »Mutasd meg nekem magadat Uram, olyan világosan, olyan elsöprő erővel és olyan ellenállhatatlanul, hogy ne legyek képes dacolni veled és visszautasítani téged«. Letérdeltünk az ágyunk elé, leoltottuk a villanyt, hogy leplezzük zavarunkat és együtt hangosan elmondtuk ezt az imát. És Isten nem váratott magára a válasszal.»

Vale és Angelella 1944 tavaszán ismerték meg Chiara Lubichot. A háború miatt nem folytathatták tanulmányaikat, Angelella egy trentói bankba ment dolgozni, Vale pedig gondozónő lett egy gyermekkórházban. Angelella gyalog járt a munkába és menet közben gyakran találkozott egy szőke lánnyal, Graziellával. Megismerkedtek egymással, és lelkesen mesélt neki Chiaráról és barátnőiről, akik „összeesküvést” szerveztek arra, hogy más fiatalokkal ellentétben, akik mulandó dolgokat szeretnek, ők Istent szeressék, aki soha nem múlik el. „Fény és tűz” volt a jelszavuk, utalva ezzel arra a fényre, amely magával ragadta őket és arra a melegre, amelyet az evangéliumi szeretet áraszt.

Angelella mindent elmesélt húgának. Néhány nap múlva Graziella meglátogatta a Ronchetti lányokat. Vale világosan emlékezett arra napra. A kertben találkoztak, ahol Vale éppen tornázott. „Négy vagy öt méter

CSILLAGKÉPEK

VALE RONCHETTI TALÁLKOZÁSA
AZ EGYSÉG IDEÁLJÁVAL.
CHIARA LUBICH EGYIK ELSŐ
TÁRSNŐJÉRE EMLÉKEZÜNK.

Vale átveszi Chiara Lubich tiszteletbeli polgár oklevelét Jánoshalmán 2008-ban.

Lent: Kalkuttai Teréz anyával.

magasan voltam éppen, fejjel lefelé, és egy dupla szaltóval értem földet. Visszagondolva azt hiszem, hogy ezek az edzések sokat segítettek abban, hogy komolyan vegyem Jézus szavait. Leültünk a cseresznyefa alá és Graziella elmesélte azt, amit előző nap Chiarától hallott. Rám ez olyan hatással volt, hogy másnap biciklire pattantam, és a hegyekből úgy érkeztem meg Trentóba, hogy a lábam nem érintette a feket. A falhoz támasztottam a kerékpárt, odaszaladtam Chiarához és levegő után kapkodva azt mondtam neki: »Fény és tűz«. Attól a pillanattól fogva teljesen magával ragadott az a jelenlet közöttünk, amit az egység Ideáljának hívtunk és ami betöltött minden teret és időt az életemben. Isten követése nem a mi erényünkötől függ, hanem Ő az, aki magával ragad bennünket.”

Vale megtapasztalja, hogy milyen is az a Szeretet, amely felnyitja az ember szemét, táplálja, felöltözteti, meggyógyítja a közösséget, mint egyetlen testet. „A szeretet találé-

konyá tett bennünket, hogy megoldást találjunk a szegénység legkülönbözőbb megnyilvánulásaira. A házukba SS katonák szállásolták be magukat. Számunkra ők igazi szegények voltak. Szeretni akartuk ellenségeinket, úgy, ahogy Jézus tanította nekünk, Isten gyermekeinek a méltóságával. Ez bennük is mély tiszteletet ébresztett irántunk. Édesanyám keresett egy fehér vászon kendőt, és ő kötötte az egyik német tiszt csuklójára, amikor megakarták adni magukat. Én pedig elkértem a pisztolyukat, amit kezük ügyében tartottak, azzal a szándékkal, hogy véget vessenek életüknek.”

Vale története egybefonódott Chiara történetével, aki különböző feladatokkal bízta meg, hogy elvigye az egység Ideálját „a föld végső határáig.”

A rendszerváltozás után bejárta a kelet-európai országokat, és többször járt hazánkban is. Különös szeretettel hordozta a szívében a magyar népet, azzal a vággyal, hogy Chiara fénye és tüze sokakhoz eljusson.

Élete végén valaki megkérdezte tőle, hogy mit tanult Chiarától. Habozás nélkül válaszolt: „Hogy úgy éljek, mint a csillagok. A csillagok követik pályájukat anélkül, hogy összeütköznének, és együtt gyönyörű csillagképet alkotnak. A csillagok nem cselekedhetnek másként. Mi viszont szabadok vagyunk... De miért ne élhetnénk úgy, hogy folyamatosan hallgatunk arra a hangra, amelyből az a Szeretet szól, amely életre hívott minket? Miért ne élhetnénk mi is »miként a mennyben, úgy a földön is«? Így mi is fény és tűz leszünk.”

Vale 2012 augusztusában követte pályáját oda, ahol már mindenki kizárólag a Szeretet pályáján mozog. ■

A béke világnapjára

Új gazdasági modellekre és a relativizmus diktatúrájának felszámolására van szükség a békéhez – fogalmaz a pápa 2013. január elsejére, a 46. béke világnapra írt üzenetében.

Mindenki kötelessége, hogy előmozdítsa a béke kultúráját, a tisztelet, a becsületesség és a szívéllyesség légkörét. Meg kell tanítani az embereknek, hogy szeressék egymást és neveljék egymást a békére, éljenek egymás iránti jóindulattal, nem pusztán toleranciával. Szükség van még a megbocsátás pedagógiájára, arra, hogy nemet mondjunk a bosszúállásra, a rosszat győzzük le a jóval, mint amilyen az együttérzés, a szolidaritás, a bátorság és a kitartás. Mindez nem utópia, hanem lassú folyamat, amely feltételezi a spirituális evolúciót, a magas rendű értékekre való nevelést, az emberi történelemről alkotott új nézetet. A Szentatya felszólít, hogy éljük meg az evangéliumi nyolc boldogságot, mert így építhetünk egy igazságra, szabadságra, szeretetre és igazságosságra alapuló társadalmat. Azok, akik Istenre és ígéreteire bízzák magukat, gyakran naivnak vagy olyannak tűnnek a társadalom szemében, mint aki távol él a valóságtól. Éppen ellenkezőleg, akik mellőzik Istent az életükből, azok tévednek, ha azt hiszik, hogy emberi erővel építhetik a békét. Isten nélkül ugyanis végül mindig előtérbe kerülnek a hatalom és a nyereség kritériumai.

Forrás: Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Élő víz a kultúrának

Az egység karizmájának hatása a társadalomra a szakmai közösségeken keresztül

1998 májusában Chiara Lubich braziliai utazása alkalmával levelet írt az egész Fokoláre Mozgalomnak, hogy felhívja a figyelmet két új, fokozatosan fejlődő és fontos valóságra. Azt kívánta, hogy a *Politikai Mozgalom az Egységért* és a *Közösségi Gazdaság* „valódi és hiteles politikai és gazdasági áramlatokká váljanak.” Az elsőnek abban kellett fejlődnie, hogy kiérleljen a berkein belül egy olyan politikai filozófiát és gyakorlati politikát, amely az egység

karizmájából fakad. A másíknak pedig azt tanácsolta, hogy ne csupán új típusú vállalkozások fejlesztésére fordítsa a figyelmét, hanem „felkészült” közgazdászok vezetésével valódi tudománnyá fejlődjön, amely képes bemutatni a közösségi gazdaság sajátosságait más közgazdasági iskolák tanításaival összehasonlítva azt. Igazi tudománnyá kell fejlődnie, amely a tények elemzésén alapul, és amely hivatása lehet azoknak, akik vele foglalkoznak.”

Ezt a levelet tekinthetjük az ún. kiadások hivatalos megalapításának. Vera Araujo, brazil szociológus így világítja meg a fogalom tartalmát: „Egy relatíve új kezdeményezésről van szó, amelynek kezdetei visszanyúlnak a mozgalom születésének idejére. Egy hiteles keresztény lelkiség, mint amilyen az egység lelkisége, nem szorítkozik csupán a lelki életre, hanem hatással van az élet minden vonatkozására. Gondoljunk csak arra, hogy keresztény hi-

tünk kiindulópontja Isten Igéjének megtestesülése. A Názáreti Jézusban az Ige visszavonhatatlanul magára ölti az emberi természetet. Ezzel elindul egy olyan folyamat, amelyet már az egyházatyák is a földi valóságok átistenülésének hívtak. Jézus elhozza az emberek közé a Szentháromság életét, a szeretetet. A teremtéssel, a megtestesüléssel és a megváltással az emberi élet lényege is a szeretet lesz. Ennek a szeretetnek kell átjárnia kapcsolatunkat Istennel, egymással és a természettel is. Ezen felül a szeretetnek be kell hatolnia az összes emberi tevékenységbe, a társadalomba és a kultúrába. A kiadások lényege éppen az, hogy átalakítja, átisteníti az emberi valóságot, benne a szakmai életünket, a tudásunkat, a szakértelmünket, a művelt-ség különböző területeit.”

A Lionello Bonfanti vállalkozói központ a Községi Gazdaság cégeinek ad otthont Loppianóban.

Jobbra: Magyar küldöttség a Politikai Mozgalom az Egységért kongresszusán 2007-ben.

Lent: Magyar egyetemisták a média kiadás, a NetOne kongresszusán 2004-ben.

Chiarát Aranyszájú Szt. János inspirálta, aki a János evangéliumhoz írt kommentárjában a Szentleket élő vízhez hasonlítja, amely szünet nélkül forrászik és kiáradva megöntözik és termékenyíti mindent. Néhány évvel a kiadások hivatalos indítása után már nem csak a gazdaságban és a politikában, hanem a művészetben, a médiában, az igazságszolgáltatásban, a pedagógiában, a pszicholó-

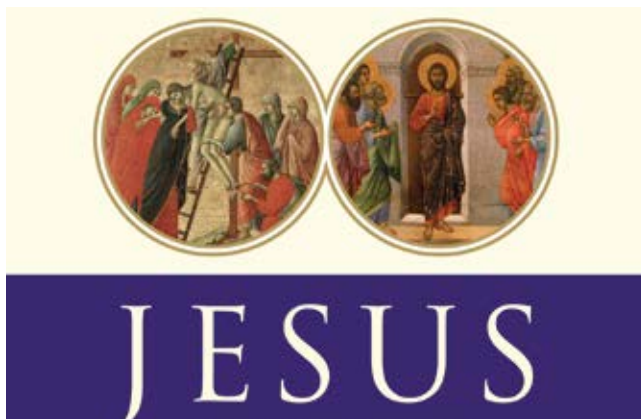
giában, a szociológiában, az építészetben, a gyógyításban, a sportban is szakmai csoportok alakultak azzal a céllal, hogy egyre szélesebb körben terjedő párbeszédet kezdeményezzenek, hogy így az egység karizmájának fényénél újraértelmezzék szakterületüket és új eljárásokat és alkalmazásokat dolgozzanak ki. Chiara már a mozgalom kezdetén megsejtette, hogy elkísérő hatással lesz az

emberi élet legkülönbözőbb területeire. A fiatalok lelkesedésével, de egy új karizma megújító erejével állította már akkor, hogy „egy új politika, egy új szociológia, egy új művészet fog születni...”. Azóta nem hiányoznak azok az elkötelezett világi szakemberek, akik segítették Chiarát e merész terv megvalósításában. Az ő közreműködésükkel tudta Chiara megalapítani a *Községi Gazdaságot* Bra-

ziliában 1991-ben, majd a *Politikai Mozgalom az Egységért* Nápolyban 1996-ban. Ekkor már világosan lehetett látni, hogy Chiara eredeti és merész megsejtése válasz lehet arra a kulturális és társadalmi válságra, amelyet most az európai kultúra átvészél. Világosan megfogalmazódott ez Chiara üzenetében a budapesti Volontarifesten 2006-ban. „Nem nehéz megérteni, hogy ezek a kiadások csak akkor maradnak meg annak, aminek lenniük kell, ha folytonosan az Isten ajándékából fakadó fény élteti és árasztja el őket. Egyébként visszaesnének a pusztán emberi gondolkodásba és tevékenységbe.” Új utak keresése, új értelmezések kiérlelése, a felismerések átültetése a gyakorlatba időt igényel, folyamatos szellemi erőfeszítést, kitartó munkát, kapcsolatok építését, fáradhatatlan párbeszédet mindenki, akit lázba hoz ez a projekt. Nem ígér gyors és látványos sikereket, hanem elszántságot, kitartást, evangéliumi hitet kér. ■

Fotó: Farkas Ferenc

XVI. Benedek: A názáreti Jézus

„Minden bizonnyal nem kell külön mondanom, hogy ez a könyv semmiképpen sem tanítóhivatali aktus, hanem csupán 'az Úr' arca. Így mindenki szabadon ellentmondhat nekem. Mindössze a rokonszenvnek azon megelégedését kérem az olvasóktól, amely nélkül nem létezik semmilyen megértés!” (Joseph Ratzinger – XVI. Benedek pápa) – részlet a könyv első részének előszavából.

A teológustudós XVI. Benedek az evangéliumból kiindulva értelmezi és magyarázza Jézus életének eseményeit. A könyv megírásával több célt is maga elé tűzött. Mindenek előtt fel kívánta oldani azt az ellentmondást, amely a történeti Jézus és a hit Krisztusa között feszül, és be akarta mutatni az evangéliumok Jézusát. „A bibliai hit számára ugyanis lényeges, hogy valóban történeti eseményre vonatkozik.” - igazít el Benedek pápa, aki az evangéliu-

mi és az apostoli tudást felhasználva és értelmezve egy egységes, összetartó Jézusképet alakított ki. A most megjelent harmadik, egyben

utolsó kötet Jézus gyermekkoráról szól, s egyszerre húsz nyelven, egymillió példányban jelent meg. A Libreria Editrice Vaticana vatikáni és az olasz Rizzoli könyvkiadó együttműködésében napvilágot látott könyv a pápa által írt bevezető szerint „valójában nem harmadik kötet, hanem az első két könyv előszobája, amely sorrendben utoljára született”. „A mű közelebb viszi az olvasót Jézus Krisztus igazi arcához” – állapította meg Marc Ouellet bíboros, aki nyitottan, békésnek és testvériesnek nevezte a pápa stílusát, továbbá nagy segítségnek érzi mondanivalóját az ökumenikus párbeszéd számára. A világi sajtóban nagy visszhangot kapott, hogy Benedek pápa a karácsony kap-

csán téveszméket igyekszik cáfolni, ugyanakkor fontos tudnunk, hogy ezek nem a valláshoz, inkább a hagyomány világához tartozó kérdések. A hangsúly nem ezeken van, hanem Jézus Krisztus személyén. Mario de Gasperín, Querétaro püspöke így ír: „A názáreti Jézus nem könnyű olvasmány, de kötelező mindazoknak, akik komolyan elhatározzák, hogy közelebb akarnak kerülni Jézus misztériumához, és jobban meg akarják ismerni hitüket. Ez egy rendkívüli fontosságú könyv minden katolikus számára, illetve azoknak is, akik túl akarnak lépni a Discovery Channel kulturális színvonalán.” A könyv várhatóan tavasszal lesz olvasható magyar nyelven. ■

Lev Tolsztoj: Járjatok világosságban

Bár fiatalon árvaságra jutott, jó nevelők, érzékeny lelkű emberek irányították Lev Tolsztoj életét. Szinte ragadtak rá az idegen nyelvek, jogásznak is készült, izgatta a pedagógia, érdeklődött a gazdálkodás modern lehetőségei iránt, valamint minél többet akart tudni az emberekről. Arisztokrata létére szeretettel fordult a parasztok felé. Később már a parasztok szemével és szempontjaiból nézte a világot, és azt tartotta az igazi szemlélődésnek. Tolsztoj több vallásos ihletésű művet is írt, egész életét áthatotta a keresztény világnézet értelmezési törekvése, őszinte istenkereséséhez nem férhet kétség. A Szent István Társulat nemrég megjelent elbeszéléskötetének címadó kisregénye az ókeresztény kor-

ba kalauzolja az olvasót. Tolsztoj szembesít, tanít, megfigyel, elgondolkodtat. A kötet elbeszélései az evangéliumokból merítkeznek, feltűnik bennük a görög-római gondolkodás, illetve a kereszténység életstílusa is. Legyen szó ördögről, csizmadiáról, népmesék világát idéző gazdaemberről, Tolsztoj próbálja a keresztényi út felé vezetni történetét, miközben szabadon hagyja véleményét formálni az érdeklődő olvasót.

Rango

A Karib-tenger kalózzai sorozat első három részéért felelős Gore Verbinski rendező legutóbbi munkája extrákkal és bővített változattal jelent meg decemberben DVD-n. Azonban mielőtt a borító és a filmhez kapcsolódó plakátok bárkit megtevesztenének, érdemes tudni, hogy a *Rango* nem gyerekfilm. Ugyanakkor sikerrel elevenít fel vadnyugati és filmtörténeti klasszikusokat; néhány jelenetben alig marad el azoktól hangulat tekintetében. Finom utalások, filmes utánérzések, a magányos hős típusának görcső alá helyezése teszik ki a játékidő nagy részét. Erénye még a megvalósítás, a szemkápráztató animáció. Azonban ha mindezeket lehántjuk a filmről, nem marad más, csak egy izgalomokban kevésbé bővelkedő, sovány történet, amit megszállott filmbarátok fognak leginkább élvezni.

Lincoln

Az Amerikai Egyesült Államokban újraválasztják Abraham Lincolnt, miközben a történelem egyik legvéresebb polgárháborúja végéhez közeledik. Lincoln pártja az 1864-es őszi hadi sikerek miatt óriási többségre tesz szert a képviselőházban, amit kihasználva a következő év januárjában betérjesztik a 13. alkotmánykiegészítést, mely néhány hónapja egyszer már elbukott és amely a kulcsot jelentené a rabszolgaság eltörléséhez. Az ellenállás hatalmas; Lincoln azonban ravasz ember, kiváló stratégia és nagyszerű szónok. Meggyőző, megfélemlít, olykor megveszteget; semmilyen eszköztől nem riad vissza, hogy elérje célját és új fejezetet nyisson országa történelmében. – A január 31-én mozikba kerülő nagyszabású történelmi filmet napjaink talán legismertebb filmdirektora, Steven Spielberg rendezte.

A nyomorultak

Számtalan filmalkotás dolgozta fel, könyvek, színdarabok, videojátékok, és folytatások alapjául szolgált. Amikor Victor Hugo 1862-ben befejezte *A nyomorultak* című regényét, valószínűleg nem gondolt bele, hogy alkotása minden idők egyik legsikeresebb műve lesz. A főhős Jean Valjean, a nehéz sorsú volt fegyenc, aki szabadulása után megpróbál jó útra térni, de rendkívül rögzös út elé néz. A XIX. századi Franciaországban játszódó történet álmokról, szerelemről, az áldozatról, a megváltás erejéről szól, de mindenek előtt az emberi lélek túlélésének históriája. A klasszikus regény filmmusical-változatát Tom Hooper, *A király beszéde* című játékfilm rendezője vitte nagyvászonra. Az alkotás december 27-től megtekinthető a hazai mozikban.

Szül(et)-És

A szülés női dolog? És a születés?

Otthon vagy kórházban?

Terhes vagy várandós?

Apával vagy nélküle?

Hol kezdődik a szül(et)és?

A házassággal, a megtermékenyítéskor vagy a szüléskor?

Gucci-s babakocsi vagy csereberélt babaholmi?

Keresztelő vagy névadó?

Imádság vagy hiedelem?

Egészséges életmód vagy „rontást hozó” tevékenységek?

A Laczkó Dezső Veszprém Megyei Múzeum kiállításának célja aktuálissá tenni a születés témáját, felhívni a figyelmet arra, hogy a gyermekvállalás, a gyermeknevelés egy természetes állapot, illetve hogy kérdéseket vessen fel a várandósság és a nevelés témakörében. A kiállítás a Veszprém megyei néprajzi adatok mellett a XXI. századi állapotokat mutatja be – a várandósság, a szülés, a gyermekágy, a keresztelő témakörökben. A családbarát kiállítás a tervek szerint 2013 szeptemberéig tekinthető meg Veszprémben, az Erzsébet sétány 1. szám alatt.

KÖVECSKÉK

Egy kavicsos úton feküdt három közönséges kavics. Kövecske lapos volt, kicsi és fényes, unottan süttette magát a tavaszi nappal.

Nem messze tőle morgott magában nagy, fehér hasával Kavics úr. Az út másik oldalán pedig Szürkekő filozofált:

– Ajjaj, minek is vagyunk a földön?

Nem vagyunk mi jók semmire.

– Igazad van, még a levegőt sem illatosítjuk – fűzte tovább a gondolatot Kavics úr.

– Egy értelmes mondatot nem tudunk kinyögni – siránkozott Kövecske.

Nyugaton felhők gyülekeztek, közeledett az uzsonnaidő. Kati vidáman trapolt végig a kövecses úton. Megállt a három kő mellett és felszedte őket.

A kislánykabát-zsebben össze-össze-csörrent a három kavics, s kíváncsian várta, mi lesz velük. Egyszer csak benyúlt a zsebbe a meleg kezecske, és a három kavicsot egy üvegvázába dobta, ahol már sok hasonló kavics lapult.

– Minden kövek Ura, hova hoztál minket?! – aggodalmaskodott Kavics úr.

A többi kavics némán lapult a vázában, de Kati csengő hangja megadta a magyarázatot.

– Ági néni! Hoztam három kavicsot a gyűjteményünkbe, mert ma három fontos dolgot láttam: Az első, hogy Dani segített Andris padján rendet rakni, mert Andrisnak be van gipszelve a keze. Tapsvihar Daninak, a kisfiú fülig pirul örömében.

– Aztán láttam, hogy Ali összebékített két notórius verekedőt, sőt egy rúgást ő maga is begyűjtött, de nem ütött vissza.

A hatalmas taps most Alinak szól.

– A harmadikat Ági néninek hoztam, azért, mert megtanított minket arra, hogy észrevegyük a jót és elmeséljük egymásnak a kavicsokkal!

– És mi lesz a jutalom, ha megtelik a váza?

– Szerintem mindannyian jobbnak fogjátok magatokat érezni. És demokratikus szavazással dönthettek arról, hogyan töltsünk el egy tanórát.

– Bulizzunk! Játsszunk! Tessék nekünk mesét olvasni! Hívjunk meg valakit, aki érdekes dologról beszél nekünk!

Kövecske, Kavics úr és Szürkekő még soha nem érezték magukat ilyen fontosnak, mint ma. Egészen belekékültek az izgalomba. Nekem pont a kék a kedvenc színem!

Fordította: Paksy Eszter

Szerkesztőségünk
munkatársai
boldog új évet
kívánnak
minden kedves
Olvasónknak
és családjának!

Párbeszédkultúra

Van egy szabadon választható tárgyam, amelynek a neve: párbeszédkultúra. Ebből az volt a feladatunk, hogy valamilyen kultúráról, nemzetről, könyvről előadást készítsünk és prezentáljuk azt a csoport előtt.

Kiindulva a szóból ezt a képletet fejtettem meg: párbeszéd+kultúra = Genfest! Abban a pillanatban eldöntöttem, hogy ezt a témát választom! Gözerővel nekiláttam és hamar el is készült. Beszereztem két Új Várost, vittem egy ZöldGomb CD-t is, mindent pontosan elterveztem, amikor közbejött egy akadály. Az előadás napján megláttam a barátnőmet, aki nagyon szenvedett, mert nem tudott semmivel sem készülni aznapra (ő is ott volt a Genfesten). Múlt az idő és vívódtam, hogy most mi legyen, osszam meg vele, amit csináltam? Végül belementem és felajánlottam neki, hogy szívesen megosztom vele az előadást, de neki is írnia kell bele valamit, amit ő megélt. Jött az újratervezés. Nap végére úgy tűnt, sikerült összerakni. De ekkor jött még egy próba. Olyan sokan voltak előadók, akik már régebben vártak, hogy ránk nem jutott

idő... Asztalcsapkodás, dühöngés következett. Csalódott voltam. Miért engedte meg a Jóisten, hogy elszaladjon ez a pillanat, különben is - gondoltam - nem lesz már több óránk, lehetőségem sem lesz elmondani. Nem értettem a helyzetet.

Aztán kaptam egyik nap egy e-mailt, órapótlás címen. A tanárnő berakott egy plusz órát azoknak, akik nem tudták prezentálni a munkájukat. Úgy éreztem, hogy ez egy újabb esély. Ismét belekezdtem, de akkor már a csoporttársammal együtt. Átformáltuk, sokat dolgoztunk rajta. Eljött a nagy nap. Izgultunk mind a ketten, előjöttek az élmények, és miközben előadtuk, láttam a csoporttársak és a tanárnő arcán, hogy érdekli őket. Ez nagy örömmel töltött el. A végén a tanárnő nagyon megdicsért minket és azt mondta, számítsunk rá, hogy bekéri a dolgozatunkat és megmutatja másoknak is.

S.Otília

Az utolsó három Genfestes zsák története

Mély nyomot hagyott bennem, amikor nem oly régen arról beszélünk egy lelkigyakorlaton, hogy igazán adni nem azt jelenti, hogy a fölöslegünkéből válogatunk, hanem azt ajánlunk, ami nekünk is kedves. Néhány héttel ezelőtt a plébániánkhöz eljutott a híre egy családnak, akik egy 45 m²-es lakásban laktak, de úgy alakultak a dolgok, hogy a szülők a rossz körülmények közé került 5 unokatestvért is magukhoz vették! Rövi-

den ennyi, hosszan pedig egy számtalan tételből álló lista, amire nagy-nagy szükségük lett. Szíven ütött, hogy „No, itt az alkalom... élsz-e vele?” Megnyitottam a listát és rögtön világossá vált, hogy ezt komolyan kell venni, ha igazán segíteni szeretnék. Kinyitottam a ruhásszekrényem, és olyan szemmel néztem, hogy mi meleg? Mi jó méretben? Mi fiús? És nem úgy, hogy mit nem szeretek! Elmentem a boltba, és nem azt néztem, hogy mi az olcsó, hanem, hogy én minek örülnék. Lett egy kupac a szobám közepén. Mibe tegyem? Rajta van a listán... pont annyi... de ezeket különleges alkalomra tartogattam... de hiszen ez az! Előkaptam a három Genfest-es zsákot és belepakoltam. Pont belefért minden!

Zsuzsi

Ingyenesség

Az Új Város előző számában szó volt az ingyenességről. Ezzel kapcsolatban történt velem: egyik reggel egy igen fontos információt küldtem tovább valakinek SMS-ben. Örültem a dolognak és valahol belül már vártam is a reakciójára, hisz akár reagálhatott is volna. Eszembe jutott azonban, hogy nem ingyenes és önzetlen a szeretetem, ha rögtön arra várok, hogy viszonzszeressen és megköszönje... - Már matatott a kezem a zsebemben a mobilom után, de végül nem néztem rá, miután elküldtem az SMS-t. Remélem, hogy megszépítette a napját az információ.

G.Á.L.

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bakacsi Viktória, Paksy Eszter

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 490 Ft

www.ujvaros.eu

A címlapon és a 10-13. oldalon
a Markó család látható.

Citrom és tutaj

Fotó: Nagy Máté

Zánka

mariapoli.zanka@gmail.com

MÁRIAPOLI

2013. március 14-17.

